

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 431/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
2014/C 431/02	Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału.	2
2014/C 431/03	Wybór prezesów izb złożonych z trzech sędziów	2
2014/C 431/04	Decyzje Trybunału podjęte na zgromadzeniu ogólnym w dniu 14 października 2014 r.	2
2014/C 431/05	Listy do celów ustalenia składów orzekających.	3
2014/C 431/06	Wyznaczenie izby odpowiedzialnej za rozpoznanie spraw, o których mowa w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem.	4
2014/C 431/07	Wyznaczenie izby odpowiedzialnej za rozpoznanie spraw, o których mowa w art. 193 regulaminu postępowania przed Trybunałem.	4
2014/C 431/08	Mianowanie pierwszego rzecznika generalnego	4

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 431/09	Sprawa C-488/13: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 9 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okryžen syd – Tyrgowiszte – Bułgaria) – Pırwa Investicionna Banka AD, UniKredit Bułbank AD, Sijk Faundejszyn LLS przeciwko Eyr Propyrtri Dewelopmynt – w nesystojateľnost AD, Sindik na Eyr Propyrtri Dewelopmynt – w nesystojateľnost AD [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 — Pojęcie „bezsportnych roszczeń piędźnych” — Postępowanie upadłościowe — Niepochodzący od sądu tytuł egzekucyjny dotyczący spornego roszczenia — Wniosek o wszczęcie egzekucji z masy upadłości na podstawie takiego tytułu — Sytuacja nieobjęta zakresem zastosowania rozporządzenia nr 1896/2006 — Oczywisty brak właściwości Trybunału]	5
2014/C 431/10	Sprawa C-521/13 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 11 września 2014 r. – Think Schuhwerk GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Brak charakteru odróżniającego — Czerwone skuwki sznurowadeł do butów — Artykuł 122 regulaminu postępowania przed Sądem — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne]	6
2014/C 431/11	Sprawa C-199/14: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 25 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – János Kárász przeciwko Nyugdíjfolysító Igazgatóság (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Brak — Oczywisty brak właściwości Trybunału)	6
2014/C 431/12	Sprawa C-204/14: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – István Tivadar Szabó przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Spółka handlowa, która zakumulowała długi podatkowe — Kierownik tej spółki, który nie może być zatrudniony w celu wykonywania funkcji kierowniczej w innej spółce — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Brak możliwości zastosowania przepisów prawa Unii, o których interpretację wystąpiono — Oczywista niewłaściwość Trybunału — Pytania o charakterze hipotetycznym — Oczywista niedopuszczalność)	7
2014/C 431/13	Sprawa C-387/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą (Polska) w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Esaprojekt Sp. z o.o. przeciwko Województwu Łódzkiemu	7
2014/C 431/14	Sprawa C-397/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Polkomtel Sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej	9
2014/C 431/15	Sprawa C-400/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 26 czerwca 2014 r. w sprawie T-372/11 Basic AG Lebensmittelhandel przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 sierpnia 2014 r. przez Basic AG Lebensmittelhandel	9
2014/C 431/16	Sprawa C-404/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 25 sierpnia 2014 r. – Marie Matoušková Martinus, specjalny urzędnik sądowy nadzorujący postępowanie spadkowe przeciwko Mishy Martinusowi i Elisabeth Jekaterinie Martinus, reprezentowanym przez kuratora, Davida Sedláka oraz Benowi Jerielowi Eljadzie Martinusowi	10
2014/C 431/17	Sprawa C-405/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 25 sierpnia 2014 r. – PST CLC a.s. przeciwko Generální ředitelství cel	11

2014/C 431/18	Sprawa C-406/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 27 sierpnia 2014 r. – Wrocław – Miasto na prawach powiatu przeciwko Ministrowi Infrastruktury i Rozwoju	11
2014/C 431/19	Sprawa C-416/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia (Włochy) w dniu 3 września 2014 r. – Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA przeciwko Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno, Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza	12
2014/C 431/20	Sprawa C-425/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 17 września 2014 r. – Impresa Edilux srl, w charakterze pełnomocnika ATI, Società Italiana Costruzioni e Forniture srl (SICEF) przeciwko Assessorato Beni Culturali e Identità Siciliana – Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani, Assessorato ai Beni Culturali e dell'Identità Siciliana, UREGA – Sezione provinciale di Trapani, Assessorato delle Infrastrutture e della Mobilità della Regione Siciliana	14
2014/C 431/21	Sprawa C-426/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 18 września 2014 r. – Heart Life Croce Amica Srl przeciwko Regione Piemonte	15
2014/C 431/22	Sprawa C-432/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de prud'hommes de Paris (Francja) w dniu 22 września 2014 r. – David Van der Vlist przeciwko Bio Philippe Auguste SARL	15
2014/C 431/23	Sprawa C-386/13: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej	16
2014/C 431/24	Sprawa C-93/14: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 9 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Navarra – Hiszpania) – Miguel Angel Zurbano Belaza, Antonia Artieda Soria przeciwko Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA	16
2014/C 431/25	Sprawa C-130/14: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	16
2014/C 431/26	Sprawa C-279/14: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 9 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover – Niemcy) – Catharina Smets, Franciscus Vereijken przeciwko TUIfly GmbH	16
2014/C 431/27	Sprawa C-316/14: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 25 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Marc Hußock, Ute Hußock, Michelle Hußock, Florian Hußock przeciwko Condor Flugdienst GmbH	17
2014/C 431/28	Sprawa C-337/14: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Elvira Mandl, Helmut Mandl przeciwko Condor Flugdienst GmbH	17
2014/C 431/29	Sprawa C-364/14: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 16 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Annette Lorch, Kurt Lorch przeciwko Condor Flugdienst GmbH	17

2014/C 431/30	Sprawa C-365/14: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Brunhilde Liebler, Helmut Liebler przeciwko Condor Flugdienst GmbH	17
Sąd		
2014/C 431/31	Sprawa T-453/11: Wyrok Sądu z dnia 21 października 2014 r. – Szajner przeciwko OHIM – Forge de Laguiole (LAGUIOLE) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy LAGUIOLE — Wcześniejsza francuska firma Forge de Laguiole — Artykuł 53 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	18
2014/C 431/32	Sprawa T-268/13: Wyrok Sądu z dnia 21 października 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji (Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Decyzja określająca wysokość okresowej kary pieniężnej — Obowiązek odzyskania — Przedsiębiorstwa objęte postępowaniem upadłościowym — Przedmiot postępowań upadłościowych — Należyta staranność — Ciężar dowodu)	19
2014/C 431/33	Sprawa T-405/10: Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Justice & Environment przeciwko Komisji (Zbliżanie ustawodawstw — Zamierzone uwalnianie do środowiska GMO — Procedura udzielania zezwoleń na wprowadzenie do obrotu — Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej — Stwierdzenie nieważności zaskarżonych lub rozpatrywanych decyzji — Następca bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)	19
2014/C 431/34	Sprawa T-354/12: Postanowienie Sądu z dnia 17 września 2014 r. – Afepadi i in. przeciwko Komisji [Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenia zdrowotne stosowane na etykietach i w reklamach środków spożywczych — Rozporządzenie (UE) nr 432/2012 — Motywy 11, 14 i 17 — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność]	20
2014/C 431/35	Sprawa T-59/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 7 października 2014 r. – BT przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Personel kontraktowy — Nieprzedłużenie umowy — Artykuł 76 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej)	20
2014/C 431/36	Sprawa T-83/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – BS przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Artykuł 73 regulaminu pracowniczego — Przepisy dotyczące ubezpieczenia od ryzyka wypadku i choroby zawodowej — Zasada kolegialności — Charakter prawny sporu — Stopień uszczerbku na zdrowiu fizycznym i psychicznym — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części niemające właściwej podstawy prawnej)	21
2014/C 431/37	Sprawa T-230/13: Postanowienie Sądu z dnia 2 października 2014 r. – HTC Sweden przeciwko OHIM – Vermop Salmon (TWISTER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania)	22
2014/C 431/38	Sprawa T-497/13: Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Boston Scientific Neuromodulation przeciwko OHIM (PRECISION SPECTRA) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PRECISION SPECTRA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej]	22
2014/C 431/39	Sprawa T-583/13: Postanowienie Sądu z dnia 3 września 2014 r. – Shire Pharmaceutical Contracts przeciwko Komisji [Skarga o stwierdzenie nieważności — Produkty lecznicze stosowane w pediatrii — Rozporządzenie (WE) nr 1901/2006 — Artykuł 37 — Przedłużenie okresu wyłączności rynkowej sierocych produktów leczniczych niechronionych patentem — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność]	23
2014/C 431/40	Sprawa T-286/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Röchling Oertl Kunststofftechnik przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	23

2014/C 431/41	Sprawa T-287/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Schaeffler Technologies przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Wspieranie na poziomie krajowym wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	24
2014/C 431/42	Sprawa T-288/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Energiewerke Nord przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Wspieranie na poziomie krajowym wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	24
2014/C 431/43	Sprawa T-294/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Klemme przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	25
2014/C 431/44	Sprawa T-300/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Autoneum Germany przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	25
2014/C 431/45	Sprawa T-296/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Erbslöh przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	26
2014/C 431/46	Sprawa T-297/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Walter Klein przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	26
2014/C 431/47	Sprawa T-298/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Erbslöh Aluminium przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	27
2014/C 431/48	Sprawa T-300/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Fricopan Back przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	27
2014/C 431/49	Sprawa T-301/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Michelin Reifenwerke przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	28
2014/C 431/50	Sprawa T-521/14: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2014 r. – Szwecja przeciwko Komisji	28
2014/C 431/51	Sprawa T-642/14: Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2014 r. – JP Divver Holding Company przeciwko OHIM (EQUIPMENT FOR LIFE)	29

2014/C 431/52	Sprawa T-660/14: Skarga wniesiona w dniu 12 września 2014 r. – SV Capital przeciwko EUNB	29
2014/C 431/53	Sprawa T-670/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Milchindustrie-Verband und Deutscher Raiffeisenverband przeciwko Komisji	30
2014/C 431/54	Sprawa T-681/14: Skarga wniesiona w dniu 18 września 2014 r. – El-Qaddafi przeciwko Radzie.	31
2014/C 431/55	Sprawa T-682/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Mylan Laboratories i Mylan przeciwko Komisji	32
2014/C 431/56	Sprawa T-683/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 16 września 2014 r. przez Rhysa Morgana od wyroku wydanego w dniu 8 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-26/13 Morgan przeciwko OHIM	33
2014/C 431/57	Sprawa T-684/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Krka przeciwko Komisji	34
2014/C 431/58	Sprawa T-685/14: Skarga wniesiona w dniu 18 września 2014 r. – EEB przeciwko Komisji	35
2014/C 431/59	Sprawa T-689/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 12 września 2014 r. przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Sieci i Informatyki (ENISA) od wyroku wydanego w dniu 2 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-63/13 Psarras przeciwko ENISA.	36
2014/C 431/60	Sprawa T-690/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Sony Computer Entertainment Europe/OHIM – Marpefa (Vieta)	37
2014/C 431/61	Sprawa T-701/14: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Niche Generics przeciwko Komisji	38
2014/C 431/62	Sprawa T-713/14: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – IPSO przeciwko BCE	39
2014/C 431/63	Sprawa T-714/14: Skarga wniesiona w dniu 8 października 2014 r. – Bonney/OHIM – Bruno (ATHEIST)	40
2014/C 431/64	Sprawa T-715/14: Skarga wniesiona w dniu 9 października 2014 r. – NK Rosneft i in. przeciwko Radzie	40
2014/C 431/65	Sprawa T-718/14: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Hong Kong Group/OHIM – WE Brand (W E)	41
2014/C 431/66	Sprawa T-721/14: Skarga wniesiona w dniu 13 października 2014 r. – Belgia przeciwko Komisji	42
2014/C 431/67	Sprawa T-725/14: Skarga wniesiona w dniu 14 października 2014 r. – Aalberts Industries przeciwko Komisji Europejskiej i Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej	43
2014/C 431/68	Sprawa T-727/14: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Universal Protein Supplements Corp. d/b/a Universal Nutrition/OHIM – H. Young Holdings (animal)	44
2014/C 431/69	Sprawa T-728/14: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Universal Protein Supplements Corp. działająca pod firmą Universal Nutrition przeciwko OHIM – H. Young Holdings (animal).	44
2014/C 431/70	Sprawa T-592/13: Postanowienie Sądu z dnia 2 października 2014 r. – Ratioparts-Ersatzteile przeciwko OHIM – Norwood Industries (NORTHWOOD professional forest equipment)	45

2014/C 431/71	Sprawa T-622/13: Postanowienie Sądu z dnia 2 października 2014 r. – Ratioparts-Ersatzteile przeciwko OHIM – Norwood Promotional Products Europe (NORTHWOOD professional forest equipment). . . .	45
2014/C 431/72	Sprawa T-706/13: Postanowienie Sądu z dnia 1 października 2014 r. – Tui Deutschland przeciwko OHIM – Infinity Real Estate & Project Development (Sensimar)	46
2014/C 431/73	Sprawa T-370/14: Postanowienie Sądu z dnia 2 września 2014 r. – Petropars i in. przeciwko Radzie .	46
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2014/C 431/74	Sprawa F-23/11 RENV: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 października 2014 r. – AY przeciwko Radzie (Służba publiczna — Urzędnicy — Przekazanie sprawy do Sądu po uchyleniu rozstrzygnięcia — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za rok 2010 — Porównanie osiągnięć — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego)	47
2014/C 431/75	Sprawa F-86/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 października 2014 r. – van de Water przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Prawa i obowiązki urzędnika — Zgłoszenie zamiaru podjęcia działalności zawodowej o zakończeniu służby — Artykuł 16 regulaminu pracowniczego — Zgodność z uzasadnionymi interesami instytucji — Zakaz)	47
2014/C 431/76	Sprawa F-59/14: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji Europejskiej.	48
2014/C 431/77	Sprawa F-75/14: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2014 r. – ZZ przeciwko Wspólnemu Przedsięwzięciu ECSEL	48
2014/C 431/78	Sprawa F-87/14: Skarga wniesiona w dniu 1 września 2014 r. – ZZ przeciwko Radzie	49
2014/C 431/79	Sprawa F-98/14: Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – ZZ przeciwko Radzie	50

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 431/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 421 z 24.11.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 409 z 17.11.2014

Dz.U. C 395 z 10.11.2014

Dz.U. C 388 z 3.11.2014

Dz.U. C 380 z 27.10.2014

Dz.U. C 372 z 20.10.2014

Dz.U. C 361 z 13.10.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału

(2014/C 431/02)

C. Lycourgos, mianowany decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 24 września 2014 r. ⁽¹⁾ sędzią Trybunału Sprawiedliwości na okres od dnia 7 października 2014 r. do dnia 6 października 2018 r., złożył w dniu 8 października 2014 r. ślubowanie przed Trybunałem.

Wybór prezesów izb złożonych z trzech sędziów

(2014/C 431/03)

Na posiedzeniu w dniu 7 października 2014 r. sędziowie Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 12 § 2 regulaminu postępowania wybrali: A. Ó Caoimhá na prezesa ósmej izby, J.C. Bonichota na prezesa siódmej izby, C. Vajdę na prezesa dziesiątej izby, S. Rodina na prezesa szóstej izby i K. Jürimäe na prezesa dziewiątej izby, na okres od dnia 7 października 2014 r. do dnia 6 października 2015 r.

Decyzje Trybunału podjęte na zgromadzeniu ogólnym w dniu 14 października 2014 r.

(2014/C 431/04)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 14 października 2014 r. Trybunał postanowił przydzielić C. Lycourgosa do izb drugiej i siódmej.

Skład izb drugiej i siódmej jest w związku z tym następujący:

Druga izba

R. Silva de Lapuerta, prezes izby,

J.C. Bonichot, A. Arabadjiev, J.L. Da Cruz Vilaça i C. Lycourgos, sędziowie.

Siódma izba

J.C. Bonichot, prezes izby,

A. Arabadjiev, J.L. Da Cruz Vilaça i C. Lycourgos, sędziowie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 284 z 30 września 2014 r., s. 46.

Listy do celów ustalenia składów orzekających

(2014/C 431/05)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 14 października 2014 r. Trybunał sporządził następującą listę do celów ustalenia składu wielkiej izby:

A. Rosas
C. Lycourgos
E. Juhász
K. Jürimäe
A. Borg Barthet
F. Biltgen
J. Malenovský
S. Rodin,
E. Levits,
C. Vajda,
A. Ó Caoimh,
J.L. Da Cruz Vilaça
J.C. Bonichot
C.G. Fernlund
A. Arabadjiev
E. Jarašiūnas
C. Toader
A. Prechal
M. Safjan
M. Berger
D. Šváby

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 14 października 2014 r. Trybunał sporządził następującą listę do celów ustalenia składu drugiej izby w składzie pięciu sędziów:

J.C. Bonichot
C. Lycourgos
A. Arabadjiev
J.L. Da Cruz Vilaça

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 14 października 2014 r. Trybunał sporządził następującą listę do celów ustalenia składu siódmej w składzie trzech sędziów:

A. Arabadjiev
J.L. Da Cruz Vilaça
C. Lycourgos

Wyznaczenie izby odpowiedzialnej za rozpoznanie spraw, o których mowa w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem

(2014/C 431/06)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 7 października 2014 r. Trybunał wyznaczył czwartą izbę na izbę odpowiedzialną, zgodnie z art. 11 § 2 akapit drugi regulaminu postępowania przed Trybunałem, za rozpoznanie spraw, o których mowa w art. 107 regulaminu postępowania, na okres od dnia 7 października 2014 r. do dnia 6 października 2015 r.

Wyznaczenie izby odpowiedzialnej za rozpoznanie spraw, o których mowa w art. 193 regulaminu postępowania przed Trybunałem

(2014/C 431/07)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 7 października 2014 r. Trybunał wyznaczył pierwszą izbę na izbę odpowiedzialną, zgodnie z art. 11 § 2 akapit drugi regulaminu postępowania przed Trybunałem, za rozpoznanie spraw, o których mowa w art. 193 regulaminu postępowania, na okres od dnia 7 października 2014 r. do dnia 6 października 2015 r.

Mianowanie pierwszego rzecznika generalnego

(2014/C 431/08)

Na zgromadzeniu ogólnym w dniu 7 października 2014 r. Trybunał mianował pierwszym rzecznikiem generalnym M. Watheleta, na okres od dnia 7 października 2014 r. do dnia 6 października 2015 r.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 9 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okryžen syd – Tyrgowiszte – Bułgaria) – Pyrwa Investicionna Banka AD, UniKredit Bułbank AD, Sijk Faundejszyn LLS przeciwko Eyr Propyrty Dewelopmynt – w nesystojateľnost AD, Sindik na Eyr Propyrty Dewelopmynt – w nesystojateľnost AD

(Sprawa C-488/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 — Pojęcie „bezsportnych roszczeń piędźnych” — Postępowanie upadłościowe — Nie pochodzący od sądu tytuł egzekucyjny dotyczący sportnego roszczenia — Wniosek o wszczęcie egzekucji z masy upadłości na podstawie takiego tytułu — Sytuacja nieobjęta zakresem zastosowania rozporządzenia nr 1896/2006 — Oczywisty brak właściwości Trybunału]

(2014/C 431/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Okryžen syd – Tyrgowiszte

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: Pyrwa Investicionna Banka AD, UniKredit Bułbank AD, Sijk Faundejszyn LLS

Druga strona postępowania: Eyr Propyrty Dewelopmynt – w nesystojateľnost AD, Sindik na Eyr Propyrty Dewelopmynt – w nesystojateľnost AD*Przy udziale:* Nacionalna agencija za prichodite, Aset Menidźmynt EAD, Oł Sijz Byłgarija OOD, Si Dži Ef – akcionerna obsztnost AD, Siłwyr Bijcz EAD, Rudersdał EOOD, Kota Enerdži EAD, Czawdar Angelow Angelow**Sentencja**

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane do niego przez Okryžen syd – Tyrgowiszte (Bułgaria).

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 11 września 2014 r. – Think Schuhwerk GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-521/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Brak charakteru odróżniającego — Czerwone skuwki sznurowadeł do butów — Artykuł 122 regulaminu postępowania przed Sądem — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne]

(2014/C 431/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Think Schuhwerk GmbH (przedstawiciel: M. Gail, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne, a w pozostałym zakresie oddalone jako oczywiście bezzasadne.
- 2) Think Schuhwerk GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 25 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – János Kárász przeciwko Nyugdíjfolysító Igazgatóság

(Sprawa C-199/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Brak — Oczywiście brak właściwości Trybunału)

(2014/C 431/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: János Kárász

Strona pozwana: Nyugdíjfolysító Igazgatóság

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie zadane przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) postanowieniem z dnia 25 marca 2014 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 28.7.2014.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – István Tivadar Szabó przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-204/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Spółka handlowa, która zakumulowała długi podatkowe — Kierownik tej spółki, który nie może być zatrudniony w celu wykonywania funkcji kierowniczej w innej spółce — Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Brak możliwości zastosowania przepisów prawa Unii, o których interpretację wystąpiono — Oczywista niewłaściwość Trybunału — Pytania o charakterze hipotetycznym — Oczywista niedopuszczalność)

(2014/C 431/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Tatabányai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: István Tivadar Szabó

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

Sentencja

- 1) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy, aby odpowiedzieć na trzecie pytanie zadane przez Tatabányai közigazgatási és munkaügyi bíróság (Węgry).
- 2) Pozostałe pytania wspomnianego sądu są oczywiście niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 28.7.2014.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą (Polska) w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Esaprojekt Sp. z o.o. przeciwko Województwu Łódzkiemu

(Sprawa C-387/14)

(2014/C 431/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Krajowa Izba Odwoławcza

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Esaprojekt sp. z o.o.

Strona pozwana: Województwo Łódzkie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 51 w związku z deklarowaną w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (zwanej dalej „dyrektywą 2004/18/WE”) ⁽¹⁾ zasadą równego i niedyskryminacyjnego traktowania wykonawców oraz zasadą przejrzystości zezwalają na to, aby wykonawca w ramach wyjaśnienia lub uzupełnienia dokumentów mógł wskazać inne realizacje (tj. wykonane dostawy), niż wskazał w wykazie dostaw załączonym do oferty, a w szczególności, czy może wskazać realizacje innego podmiotu, na korzystanie z zasobów którego nie wskazywał w ofercie?

- 2) Czy, w świetle orzeczenia Trybunału z 10 października 2013 r. w sprawie C-336/12 Manova, z którego wynika, że „zasadę równego traktowania należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie wezwaniu kandydata przez instytucję zamawiającą, po upływie terminu zgłoszeń do udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, do przedstawienia dokumentów opisujących sytuację kandydata, na przykład sprawozdań finansowych, co do których można w sposób obiektywny ustalić, iż istniały przed upływem terminu zgłoszeń, o ile w materiałach dotyczących zamówienia nie zawarto wyraźnie wymogu przedstawienia takich dokumentów pod rygorem wykluczenia kandydata”, art. 51 dyrektywy 2004/18/WE należy interpretować w ten sposób, że uzupełnianie dokumentów jest możliwe jedynie w zakresie dokumentów, co do których można w sposób obiektywny ustalić, iż istniały przed upływem terminu składania ofert lub wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu, czy też, że Trybunał wskazał tylko jedną z możliwości, a uzupełnianie dokumentów możliwe jest także w innych przypadkach, np. poprzez dołączenie dokumentów, które nie istniały przed tym terminem, lecz które w sposób obiektywny mogą potwierdzić spełnienie warunku?
- 3) W przypadku odpowiedzi na pytanie 2. wskazującej, że możliwe jest uzupełnianie także dokumentów innych niż wskazane w orzeczeniu C-336/12 Manova, czy możliwe jest uzupełnianie dokumentów sporządzanych przez wykonawcę, podwykonawców lub inne podmioty, na których zdolności wykonawca się powołuje w przypadku, gdy nie zostały one przedstawione wraz z ofertą?
- 4) Czy art. 44 w związku z art. 48 ust. 2 lit. a oraz z deklarowaną w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasadą równego traktowania wykonawców zezwala na takie powoływanie się na zasoby innego podmiotu, o których mowa w art. 48 ust. 3, w ramach którego nastąpi sumowanie wiedzy i doświadczenia dwóch podmiotów, które pojedynczo nie posiadają wymaganej przez instytucję zamawiającą wiedzy i doświadczenia w przypadku, gdy doświadczenie to jest niepodzielne (tzn. warunek udziału w postępowaniu musi być spełniony przez wykonawcę w całości) oraz wykonanie zamówienia jest niepodzielne (stanowi jedną całość)?
- 5) Czy art. 44 w związku z art. 48 ust. 2 lit. a oraz z deklarowaną w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasadą równego traktowania wykonawców zezwala na takie powoływanie się na doświadczenie grupy wykonawców, że wykonawca, który realizował zamówienie jako jeden z grupy wykonawców, może się powoływać na realizację wykonaną przez tę grupę niezależnie od tego, jaki był jego udział w realizacji tego zamówienia, czy też może powoływać się jedynie na swoje własne, realnie uzyskane doświadczenie, które zdobył realizując daną część zamówienia, która została mu przypisana w ramach grupy?
- 6) Czy art. 45 ust. 2 lit. g dyrektywy 2004/18/WE wskazujący, że z postępowania można wykluczyć wykonawcę winnego poważnego wprowadzenia w błąd w zakresie przekazania lub nieprzekazania informacji można interpretować w ten sposób, że z postępowania wyklucza się wykonawcę, który złożył nieprawdziwe informacje mające lub mogące mieć wpływ na wynik postępowania uznając, że winą we wprowadzeniu w błąd jest samo przekazanie instytucji zamawiającej informacji niezgodnych ze stanem faktycznym, a mających wpływ na decyzję instytucji zamawiającej w zakresie wykluczenia wykonawcy (i odrzucenia jego oferty) niezależnie od tego, czy wykonawca dokonał tego umyślnie i celowo, czy też z winy nieumyślnej, poprzez lekkomyślność, niedbalstwo lub niezachowanie należytej staranności? Czy za „winnego poważnego wprowadzenia w błąd w zakresie przekazania lub nieprzekazania informacji” można uznać tylko wykonawcę, który przedstawił informacje nieprawdziwe (niezgodne ze stanem faktycznym), czy też wykonawcę, który przedstawił informacje co prawda prawdziwe, lecz przedstawił je w taki sposób, by instytucja zamawiająca powzięła przekonanie, że wykonawca spełnia postawione przez nią wymogi, pomimo że ich nie spełnia?
- 7) Czy art. 44 w związku z art. 48 ust. 2 lit. a oraz z deklarowaną w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasadą równego traktowania wykonawców zezwala na takie powoływanie się przez wykonawcę na posiadane doświadczenie, w ramach którego wykonawca powoła się łącznie na dwie lub więcej umów jako jedno zamówienie, pomimo że zamawiający w ogłoszeniu ani specyfikacji istotnych warunków zamówienia nie wskazał takiej możliwości?

(¹) Dz.U. L 134, s. 114 — 240; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 007 P. 132 – 262

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Polkomtel Sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji
Elektronicznej**

(Sprawa C-397/14)

(2014/C 431/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Polkomtel Sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Uczestnik postępowania: Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie (obecnie Orange Polska S.A. w Warszawie)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) ⁽¹⁾, w brzmieniu pierwotnym, należy interpretować w ten sposób, że dostęp do numerów niegeograficznych należy zapewnić nie tylko użytkownikom końcowym z innych Państw Członkowskich, ale także użytkownikom końcowym z Państwa Członkowskiego danego operatora publicznej sieci łączności z tym skutkiem, że ocena realizacji tego obowiązku przez krajowy organ regulacyjny podlegałaby wymogom wynikającym z zasady efektywności prawa unijnego oraz zasady pronijnej wykładni prawa krajowego?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie nr 1, czy art. 28 dyrektywy 2002/22 w związku z art. 16 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że do realizacji obowiązku, o którym mowa w pierwszym z tych przepisów, może zostać wykorzystany tryb postępowania przewidziany dla krajowych organów regulacyjnych w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) ⁽²⁾?
- 3) Czy art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/19 w związku z art. 28 dyrektywy 2002/22 i art. 16 Karty Praw Podstawowych, bądź art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/19 w związku z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/19 i art. 16 Karty Praw Podstawowych należy interpretować w ten sposób, że w celu zapewnienia użytkownikom końcowym krajowego operatora publicznej sieci łączności dostępu do usług wykorzystujących numery niegeograficzne świadczonych w sieci innego krajowego operatora, krajowy organ regulacyjny może określić zasady rozliczania operatorów z tytułu rozpoczęcia połączenia poprzez wprowadzenie stawek za zakańczanie połączenia ustalonych dla jednego z tych operatorów w zależności od ponoszonych kosztów na podstawie art. 13 dyrektywy 2002/19, w sytuacji gdy operator proponował zastosowanie takiej stawki w toku zakończonych fiaskiem negocjacji prowadzonych w wykonaniu obowiązku określonego w art. 4 dyrektywy 2002/19?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 s.51; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 029 P. 367 – 393

⁽²⁾ Dz.U. L 108 s.7; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 029 P. 323 – 336

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 26 czerwca 2014 r. w sprawie T-372/11
Basic AG Lebensmittelhandel przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego
(znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 sierpnia 2014 r. przez Basic AG Lebensmittelhandel**

(Sprawa C-400/14 P)

(2014/C 431/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Basic AG Lebensmittelhandel (przedstawiciele: D. Altenburg, T. Haug, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Repsol YPF, SA.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2014 r. (sprawa R-372/11) i przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionuje dokonaną przez Sąd interpretację definicji „usług dystrybucji”, która prawnego punktu widzenia stanowi kwestię wstępną w ocenie podobieństwa usług. Wnoszący odwołanie konsekwentnie stoi na stanowisku, że Sąd przyjął niewłaściwy sposób postrzegania jako podstawę swojej późniejszej oceny dotyczącej prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

Wnoszący odwołanie pragnie zaznaczyć, że podstawową funkcją Trybunału jest zapewnienie jednolitego rozumienia pojęcia i zakresu rozpatrywanych usług (wyroki: Praktiker, C-418/02, pkt 33; Zino Davidoff i Levi Strauss, sprawy połączone od C-414/99 do C-416/99, pkt 42, 43) oraz wyroku „IP-Translator” (C-307/10, z dnia 19 czerwca 2012 r.), przy czym „konieczne jest, by towary i usługi dały się zdefiniować w obiektywny sposób, tak aby znak towarowy mógł pełnić funkcję wskazania pochodzenia”, i wnosi do Trybunału, o przedstawienie „wystarczająco precyzyjnej i jasnej” definicji „usług dystrybucji”.

W opinii wnoszącego odwołanie usługa „dystrybucja” ma bardzo wąski zasięg i obejmuje jedynie czynności „transportu; pakowania i składu towarów”, natomiast w jej zakres nie wchodzi usługi „handlu detalicznego i hurtowego”. Wnoszący odwołanie wskazuje ponadto, że Trybunał wyjaśnił w wyroku Praktiker, że celem „handlu detalicznego” (klasa 35) jest, w przeciwieństwie do usług należących do klasy 39 – sprzedaż towarów konsumentom, przy czym działania te polegają „w szczególności na wyselekcjonowaniu asortymentu towarów oferowanych do sprzedaży oraz na zaproponowaniu różnych świadczeń, mających na celu skłonienie konsumenta do zawarcia umowy sprzedaży z zainteresowanym kupcem, a nie z jego konkurentem”.

Zdaniem wnoszącego odwołanie ogólne zaklasyfikowanie „dystrybucji” do klasy 39 klasyfikacji nicejskiej nie może pozostać nieuwzględnione, ponieważ Trybunał wyraźnie oparł swoją argumentację w wyroku Praktiker na uwadze wyjaśniającej do klasy 35 (sprawa C-418/02, pkt 36).

Z tego też względu należy uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę Sądowi celem ponownego rozpoznania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšším soudem České republiky (Republika Czeska) w dniu 25 sierpnia 2014 r. – Marie Matoušková Martinus, specjalny urzędnik sądowy nadzorujący postępowanie spadkowe przeciwko Mishy Martinusowi i Elisabeth Jekaterinie Martinus, reprezentowanym przez kuratora, Davida Sedláka oraz Benowi Jeriělowi Eljadzie Martinusowi

(Sprawa C-404/14)

(2014/C 431/16)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšším soudem České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Marie Matoušková Martinus, specjalny urzędnik sądowy nadzorujący postępowanie spadkowe

Druga strona postępowania: Misha Martinus i Elisabeth Jekaterina Martinus, reprezentowani przez kuratora, Davida Sedláka; Beno Jeriël Eljada Martinus

Pytanie prejudycjalne

Jeżeli umowa dotycząca spadku zostaje zawarta w imieniu małoletnich przez ich kuratora, i dla swojej ważności wymaga ona zgody sądu, to czy to działanie sądu stanowi środek w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b), czy też w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. f) z dnia 27 listopada 2003 r. rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 25 sierpnia 2014 r. – PST CLC a.s. przeciwko Generální ředitelství cel

(Sprawa C-405/14)

(2014/C 431/17)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PST CLC a.s.

Strona pozwana: Generální ředitelství cel

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 384/2004⁽¹⁾ z dnia 1 marca 2004 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej było ważne w okresie jego obowiązywania od dnia 22 marca 2004 r. do dnia 22 marca 2009 r. w zakresie pkt 2 załącznika do tego rozporządzenia, który stanowił, że produkty składające się z rozpraszacza ciepła „heat sink” i wentylatora są objęte podpozycją CN 8414 59 30, i czy znajdowało ono zatem zastosowanie w niniejszej sprawie?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004 L 64, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 27 sierpnia 2014 r. – Wrocław – Miasto na prawach powiatu przeciwko Ministrowi Infrastruktury i Rozwoju

(Sprawa C-406/14)

(2014/C 431/18)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wrocław – Miasto na prawach powiatu

Strona pozwana: Minister Infrastruktury i Rozwoju

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 25 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾ dopuszczalne jest określenie przez Zamawiającego w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia, że Wykonawca zobowiązany jest wykonać własnymi siłami minimum 25 % robót objętych zamówieniem?
- 2) W razie odpowiedzi negatywnej na pytanie pierwsze, czy skutkiem zastosowania wymogu opisanego w pytaniu pierwszym w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego jest takie naruszenie przepisów prawa Unii Europejskiej, które uzasadnia konieczność dokonania korekty finansowej w trybie art. 98 rozporządzenia Rady (WE) z dnia 11 lipca 2006 r., nr 1083/2006/WE ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 007 P. 132 – 262

⁽²⁾ Dz.U. L 210, s. 25

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia (Włochy) w dniu 3 września 2014 r. – Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA przeciwko Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno, Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

(Sprawa C-416/14)

(2014/C 431/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale di Mestre-Venezia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fratelli De Pra SpA, SAIV SpA

Strona pozwana: Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno,

Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, w odniesieniu do urzędzeń końcowych naziemnych usług radiowej łączności przenośnej, są zgodne z prawem wspólnotowym (dyrektywą 1999/5 ⁽¹⁾ oraz dyrektywami 2002/19 ⁽²⁾, 2002/20 ⁽³⁾, 2002/21 ⁽⁴⁾, 2002/22 ⁽⁵⁾) następujące przepisy krajowe:

— art. 2 ust. 4 D.L. [(decreto legge) dekretu z mocą ustawy] 4/2014, zastąpionego następnie ustawą 50/2014;

— art. 160 D. Lgs. [(decreto legislativo) dekretu ustawodawczego] 259/2003;

— art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. [(Decreto del Presidente della Repubblica) dekretu prezydenta republiki] 641/1972;

które, zrównując urządzenia końcowe ze stacjami radioelektrycznymi, przewidują po stronie użytkownika obowiązek uzyskania ogólnego zezwolenia oraz odpowiedniej licencji na stację radioelektryczną jako przesłankę nałożenia opłaty.

Czy w związku z tym w odniesieniu w szczególności do wykorzystywania urządzeń końcowych, jest zgodny z prawem wspólnotowym wymóg państwa włoskiego obejmujący uzyskanie przez użytkownika ogólnego zezwolenia i licencji na radiostację, w sytuacji gdy dopuszczenie do obrotu, swobodny przepływ i dopuszczenie do eksploatacji urządzeń końcowych są już szczegółowo uregulowane w przepisach wspólnotowych (dyrektywie 1999/5), które nie przewidują żadnego zezwolenia lub licencji.

Jednocześnie ogólne zezwolenie i licencja są przewidziane w przepisach krajowych:

- mimo tego, że ogólne zezwolenie jest środkiem, który nie ma znaczenia dla użytkownika urządzeń końcowych, lecz wyłącznie dla przedsiębiorstw zainteresowanych dostarczaniem sieci i usług łączności elektronicznej (art. 1–3 dyrektywy o zezwoleniach 2002/20);
 - mimo tego, że koncesja została wprowadzona do celów indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości radiowych i użytkowania numerów, które to przypadki z pewnością nie pokrywają się z użytkowaniem urządzeń końcowych;
 - mimo tego, że przepisy wspólnotowe nie przewidują żadnego obowiązku uzyskania ogólnego zezwolenia lub licencji na urządzenia końcowe;
 - mimo tego, że art. 8 dyrektywy 1999/5 stanowi, że państwa członkowskie „nie zakazują, nie ograniczają lub nie utrudniają wprowadzania na rynek oraz oddania do użytku na ich terytorium urządzeń opatrzonych znakiem CE”;
 - mimo istotnej, prawnej różnicy i braku jednorodności między stacją radioelektryczną a urządzeniami końcowymi naziemnych usług radiowej łączności przenośnej.
- 2) Czy są zgodne z prawem wspólnotowym (dyrektywą 1999/5 i dyrektywą 2002/22, w szczególności art. 20) następujące przepisy krajowe:
- art. 2 ust. 4 D.L. 4/2014, zastąpionego następnie ustawą 50/2014;
 - art. 160 D. Lgs. 259/2003;
 - art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. 641/1972;
 - art. 3 DM [(decreto ministeriale) dekretu ministra] 33/1990,
- na podstawie których
- umowa, o której mowa w art. 20 dyrektywy 2002/22 – zawarta pomiędzy operatorem a użytkownikiem mająca regulować stosunki handlowe między konsumentami i użytkownikami końcowymi a przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami zapewniającymi przyłączenia i odpowiednie usługi – może „sama w sobie” stanowić odpowiednik ogólnego zezwolenia lub licencji na radiostację bez jakiegokolwiek interwencji, działań czy kontroli ze strony administracji publicznej.
 - umowa musi również zawierać dane dotyczące rodzaju urządzenia końcowego i jego homologacji (nie przewidziane w art. 8 dyrektywy 1999/5).
- 3) Czy są zgodne z wyżej wspomnianym prawem wspólnotowym przepisy zawarte w art. 2 ust. 4 D.L. 4/2014, zastąpionego następnie ustawą 50/2014 w związku z art. 160 D. Lgs. 259/2003 i art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. 641/1972, które wprowadzają obowiązek ogólnego zezwolenia i w rezultacie licencji na radiostację obciążający wyłącznie szczególną kategorię użytkowników, którzy zawarli umowę zwaną formalistycznie abonamentem, podczas gdy nie zostało przewidziane żadne ogólne zezwolenie lub licencja po stronie użytkowników usług komunikacji elektronicznej na podstawie umowy, wyłącznie z uwagi na inną jej nazwę (usługa przedpłacona lub doładowania).
- 4) Czy art. 8 europejskiej dyrektyw 1999/5 sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak zawarte w art. 2 ust. 4 D.L. 4/2014, zastąpionego następnie ustawą oraz w art. 160 D. Lgs. 259/2003 i art. 21 taryfikatora załączonego do D.P.R. 641/1972, które przewidują:
- działania ze strony administracji w celu wydania ogólnego zezwolenia i licencji na stację radioelektryczną,

— opłatę za koncesję rządową w związku z taką działalnością,

jako działania, mogące stanowić ograniczenia w dopuszczeniu do eksploatacji, użytkowaniu oraz dopuszczeniu do swobodnego obrotu urządzeń końcowych.

- ⁽¹⁾ Dyrektywa nr 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91, s. 10).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.U. L 108, s. 7).
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21).
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).
- ⁽⁵⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 17 września 2014 r. – Impresa Edilux srl, w charakterze pełnomocnika ATI, Società Italiana Costruzioni e Forniture srl (SICEF) przeciwko Assessorato Beni Culturali e Identità Siciliana – Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani, Assessorato ai Beni Culturali e dell’Identità Siciliana, UREGA – Sezione provinciale di Trapani, Assessorato delle Infrastrutture e della Mobilità della Regione Siciliana

(Sprawa C-425/14)

(2014/C 431/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa Edilux srl, w charakterze pełnomocnika ATI i Società Italiana Costruzioni e Forniture srl (SICEF)

Druga strona postępowania: Assessorato Beni Culturali e Identità Siciliana – Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani, Assessorato ai Beni Culturali e dell’Identità Siciliana, UREGA – Sezione provinciale di Trapani, Assessorato delle Infrastrutture e della Mobilità della Regione Siciliana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 45 dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾, stoi na przeszkodzie przepisowi – takiemu jak art. 1 ust. 17 ustawy nr 190/2012 – który zezwala instytucjom zamawiającym przewidzieć, iż niewyrażenie zgody lub niewykazanie wyrażenia tej zgody za pomocą dokumentów w odniesieniu do zobowiązań zawartych w tak zwanych „protokołach legalności” przez przedsiębiorstwa biorące udział w przetargu ogłoszonym w celu przyznania zamówienia publicznego, a mówiąc ogólniej, w porozumieniach między instytucjami zamawiającymi a uczestniczącymi przedsiębiorstwami, mających na celu przeciwdziałanie infiltracji przestępczości zorganizowanej do sektora udzielania zamówień publicznych, stanowi zgodną z prawem podstawę wykluczenia tych przedsiębiorstw z danego przetargu?
- 2) Czy w rozumieniu art. 45 dyrektywy 2004/[18]/WE ewentualne zawarcie w ustawodawstwie państwa członkowskiego uprawnienia do wykluczenia opisanego w poprzednim pytaniu można uznać za odstępstwo od zasady enumeratywności podstaw wykluczenia uzasadnione nadrzędnym wymogiem przeciwdziałania zjawisku prób infiltracji przestępczości zorganizowanej do postępowań w sprawie udzielania zamówień publicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 18 września 2014 r. – Heart Life Croce Amica Srl przeciwko Regione Piemonte

(Sprawa C-426/14)

(2014/C 431/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Heart Life Croce Amica Srl

Strona pozwana: Regione Piemonte

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii w dziedzinie zamówień publicznych – a mianowicie ogólne zasady wolnej konkurencji, niedyskryminacji, przejrzystości i proporcjonalności, jako że przedmiotem niniejszej sprawy są zamówienia objęte wyłączeniem – stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego pozwalającemu na bezpośrednie udzielanie zamówień na usługi transportu medycznego, organizacjom wolontariackim zorganizowanym w przeważającej mierze na zasadzie nieodpłatnego świadczenia usług i wyłącznie w zamian za zwrot faktycznie poniesionych kosztów?
- 2) W wypadku uznania takiego sposobu udzielenia zamówienia za zgodny z prawem wspólnotowym, czy zakresem pojęcia „wyłącznie zwrot faktycznie poniesionych kosztów” mogą być objęte również koszty „pośrednie i ogólne” związane z działalnością wykonywaną w sposób stały przez stowarzyszenie wolontariackie, takie jak nadzwyczajna konserwacja środków wykorzystywanych do celów świadczenia usług, posiłki dla operatorów, wynagrodzenie pracowników administracyjnych i koordynatora administracyjnego w związku ze świadczonymi usługami, niezbędne połączenia telefoniczne i radiowe pomiędzy centralą operacyjną usług transportu medycznego i stanowiskami stowarzyszenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil de prud’hommes de Paris (Francja) w dniu 22 września 2014 r. – David Van der Vlist przeciwko Bio Philippe Auguste SARL

(Sprawa C-432/14)

(2014/C 431/22)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil de prud’hommes de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: David Van der Vlist

Strona pozwana: Bio Philippe Auguste SARL

Pytania prejudycjalne

Czy ogólna zasada niedyskryminacji ze względu na wiek stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego (art. L. 1243-10 francuskiego kodeksu pracy) wyłączającym przyznawanie młodym osobom pracującym podczas wakacji szkolnych lub uniwersyteckich odszkodowania za niestałość zatrudnienia należnego w przypadku zatrudnienia na podstawie umowy na czas określony, po którym nie następuje złożenie oferty zatrudnienia na czas nieokreślony?

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 24 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-386/13) ⁽¹⁾

(2014/C 431/23)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 9 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Navarra – Hiszpania) – Miguel Angel Zurbarano Belaza, Antonia Artieda Soria przeciwko Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

(Sprawa C-93/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/24)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-130/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/25)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 9 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover – Niemcy) – Catharina Smets, Franciscus Vereijken przeciwko TUIfly GmbH

(Sprawa C-279/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/26)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 25 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Marc Hußock, Ute Hußock, Michelle Hußock, Florian Hußock przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-316/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/27)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Elvira Mandl, Helmut Mandl przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-337/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/28)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 15.9.2014.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 16 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Annette Lorch, Kurt Lorch przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-364/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/29)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 339 z 29.9.2014.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 12 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Brunhilde Liebler, Helmut Liebler przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-365/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/30)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 22.9.2014.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 21 października 2014 r. – Szajner przeciwko OHIM – Forge de Laguiole (LAGUIOLE)

(Sprawa T-453/11) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy LAGUIOLE — Wcześniejsza francuska firma Forge de Laguiole — Artykuł 53 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 431/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Gilbert Szajner (Niort, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Lakits-Josse)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Forge de Laguiole SARL (Laguiole, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Fajgenbaum)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 czerwca 2011 r. (sprawa R 181/2007-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Forge de Laguiole SARL a Gilbertem Szajnerem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 1 czerwca 2011 r. (sprawa R 181/2007-1) w zakresie dotyczącym unieważnienia słownego wspólnotowego znaku towarowego LAGUIOLE dla towarów innych niż „narzędzia i przyrządy ręczne (o napędzie ręcznym); łyżki; piły, maszynki do golenia, żyletki; zestawy do golenia; pilniki i cząłki do obcinania paznokci, gilotynki do obcinania paznokci; zestawy do manicure”, należące do klasy 8, „noże do papieru”, należące do klasy 16, „korkociągi; otwieracze do butelek” i „pędzle do golenia, zestawy z przyborami toaletowymi”, należące do klasy 21, oraz „gilotynki do cygar” i „przybory do czyszczenia fajek”, należące do klasy 34.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Forge de Laguiole SARL pokrywa jedną czwartą kosztów skarżącego oraz trzy czwarte własnych kosztów.
- 4) Gilbert Szajner pokrywa jedną czwartą kosztów, odpowiednio, interwenienta i OHIM oraz trzy czwarte własnych kosztów.
- 5) OHIM pokrywa trzy czwarte własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 21 października 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji(Sprawa T-268/13) ⁽¹⁾

(Niewykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Decyzja określająca wysokość okresowej kary pieniężnej — Obowiązek odzyskania — Przedsiębiorstwa objęte postępowaniem upadłościowym — Przedmiot postępowania upadłościowych — Należyta staranność — Ciężar dowodu)

(2014/C 431/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2013) 1264 wersja ostateczna z dnia 7 marca 2013 r. nakazującej Republice Włoskiej zapłatę na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej” sumy 16 533 000 EUR tytułem okresowej kary pieniężnej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Justice & Environment przeciwko Komisji(Sprawa T-405/10) ⁽¹⁾

(Zbliżanie ustawodawstw — Zamierzone uwalnianie do środowiska GMO — Procedura udzielania zezwoleń na wprowadzenie do obrotu — Wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej — Stwierdzenie nieważności zaskarżonych lub rozpatrywanych decyzji — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)

(2014/C 431/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Association/Vereiniging Justice & Environment (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat P. Černý)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Oliver i D. Bianchi, następnie D. Bianchi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2010/135/UE z dnia 2 marca 2010 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE, produktu ziemniaczanego (*Solanum tuberosum* L. linii EH92-527-1) zmodyfikowanego genetycznie w celu zwiększenia zawartości amylopektyny stanowiącej składnik skrobi (Dz.U. L 53, s. 11) i decyzji Komisji 2010/136/UE z dnia 2 marca 2010 r. zezwalającej na wprowadzenie do obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady paszy produkowanej z genetycznie zmodyfikowanego ziemniaka EH92-527-1 (BPS-25271-9) i przypadkowe[...] lub technicznie nieuniknione [...] występowania[ę] ziemniaka w produktach żywnościowych i innych produktach paszowych (Dz.U. L 53, s. 15) oraz decyzji, jaką miało zawierać pismo Komisji z dnia 6 lipca 2010 r. oddalające wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w przedmiocie rzeczonych decyzji.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Association/Vereniging Justice & Environment.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 17 września 2014 r. – Afepadi i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-354/12) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Oświadczenia zdrowotne stosowane na etykietach i w reklamach środków spożywczych — Rozporządzenie (UE) nr 432/2012 — Motywy 11, 14 i 17 — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność]

(2014/C 431/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación Española de Fabricantes de Preparados alimenticios especiales, dietéticos y plantas medicinales (Afepadi) (Barcelona, Hiszpania); Elaborados Dietéticos, SA (Palma de Cervelló, Hiszpania); Nova Diet, SA (Burgos, Hiszpania); Laboratorios Vendrell, SA (Barcelona) i Ynsadiet, SA (Leganés, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokat P. Velázquez González,)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Grünheid i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i S. Menez, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie w szczególności stwierdzenia nieważności motywów 11, 14 i 17 rozporządzenia Komisji (UE) nr 432/2012 z dnia 16 maja 2012 r. ustanawiającego wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci (Dz.U. L 136, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna
- 2) Asociación Española de Fabricantes de Preparados alimenticios especiales, dietéticos y plantas medicinales (Afepadi), Elaborados Dietéticos, SA, Nova Diet, SA, Laboratorios Vendrell, SA i Ynsadiet, SA pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 7 października 2014 r. – BT przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/13 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel kontraktowy — Nieprzedłużenie umowy — Artykuł 76 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej)

(2014/C 431/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: BT (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciele: N. Visan i G. Coca, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i A.C. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 3 grudnia 2012 r. w sprawie F-45/12 BT przeciwko Komisji (RecFP, EU:F:2012:168).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone.*
- 2) *BT pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – BS przeciwko Komisji

(Sprawa T-83/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Artykuł 73 regulaminu pracowniczego — Przepisy dotyczące ubezpieczenia od ryzyka wypadku i choroby zawodowej — Zasada kolegialności — Charakter prawny sporu — Stopień uszczerbku na zdrowiu fizycznym i psychicznym — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części niemające właściwej podstawy prawnej)

(2014/C 431/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: BS (Messyna, Włochy) (przedstawiciel: adwokat C. Pollicino)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Currall i V. Joris, następnie J. Currall, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata D. Gulla)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie BS przeciwko Komisji, F-90/11, Zb.Orz.SP, EU:F:2012:188.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *BS pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 2 października 2014 r. – HTC Sweden przeciwko OHIM – Vermop Salmon (TWISTER)

(Sprawa T-230/13) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania)

(2014/C 431/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HTC Sweden AB (Söderköping, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci G. Hasselblatt i D. Kipping)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Vermop Salmon GmbH (Gilching, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Ring i W. von der Osten-Sacken)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 stycznia 2013 r. (sprawy połączone R 1873/2011-1 i R 1881/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Vermop Salmon GmbH a HTC Sweden AB.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca i interwenient pokrywają własne koszty oraz po połowie koszty poniesione przez stronę pozwaną.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Boston Scientific Neuromodulation przeciwko OHIM (PRECISION SPECTRA)

(Sprawa T-497/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PRECISION SPECTRA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej]

(2014/C 431/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Boston Scientific Neuromodulation Corp. (Valencia, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci P. Rath i W. Festl-Wietek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 maja 2013 r. (sprawa R 2099/2012-5) dotyczącą rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego oznaczenia słownego PRECISION SPECTRA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona i w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Boston Scientific Neuromodulation Corp. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

**Postanowienie Sądu z dnia 3 września 2014 r. – Shire Pharmaceutical Contracts przeciwko Komisji
(Sprawa T-583/13) ⁽¹⁾**

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Produkty lecznicze stosowane w pediatrii — Rozporządzenie (WE) nr 1901/2006 — Artykuł 37 — Przedłużenie okresu wyłączności rynkowej sierocych produktów leczniczych niechronionych patentem — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność]

(2014/C 431/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shire Pharmaceutical Contracts Ltd (Hampshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: K. Bacon, barrister, M. Utges Manley i M. Vickers, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos i V. Walsh, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Komisji skierowanym do skarżącej w dniu 2 września 2013 r., potwierdzonej następnie w piśmie z dnia 18 października 2013 r., w zakresie dotyczącym możliwości kwalifikacji produktu leczniczego Xagrid do skorzystania z nagrody przewidzianej w art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1901/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie produktów leczniczych stosowanych w pediatrii oraz zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 1768/92, dyrektywę 2001/20/WE, dyrektywę 2001/83/WE i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. L 378, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Shire Pharmaceutical Contracts Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Röchling Oertl Kunststofftechnik przeciwko Komisji

(Sprawa T-286/14 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Röchling Oertl Kunststofftechnik GmbH (Brensbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Schaeffler Technologies przeciwko Komisji (Sprawa T-287/14 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Wspieranie na poziomie krajowym wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris)

(2014/C 431/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schaeffler Technologies GmbH & Co. KG (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz i B. Wißmann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie zawieszenia skutków prawnych decyzji, mocą której Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w przedmiocie pomocy państwa dotyczącej niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Energiewerke Nord przeciwko Komisji (Sprawa T-288/14 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Wspieranie na poziomie krajowym wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris)

(2014/C 431/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Energiewerke Nord GmbH (Rubenow, Niemcy) (przedstawiciele: T. Volz i B. Wißmann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie zawieszenia skutków prawnych decyzji, mocą której Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w przedmiocie pomocy państwa dotyczącej niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Klemme przeciwko Komisji
(Sprawa T-294/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klemme AG (Lutherstadt Eisleben, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Autoneum Germany przeciwko Komisji
(Sprawa T-300/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Autoneum Germany GmbH (Roßdorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Erbslöh przeciwko Komisji
(Sprawa T-296/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erbslöh AG (Velbert, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Walter Klein przeciwko Komisji
(Sprawa T-297/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Walter Klein GmbH & Co. KG (Wuppertal, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Erbslöh Aluminium przeciwko Komisji
(Sprawa T-298/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erbslöh Aluminium GmbH (Velbert, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Fricopan Back przeciwko Komisji
(Sprawa T-300/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fricopan Back GmbH Immekath (Klötze, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 września 2014 r. – Michelin Reifenwerke przeciwko Komisji
(Sprawa T-301/14 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Krajowe wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych — Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w dziedzinie pomocy państwa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 431/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Michelin Reifenwerke AG & Co. KGaA (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Volz i B. Wißmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie skutków prawnych decyzji, którą Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w dziedzinie pomocy państwa, dotyczące niemieckiej ustawy o energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2014 r. – Szwecja przeciwko Komisji
(Sprawa T-521/14)**

(2014/C 431/50)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i K. Sparrman, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że nie przyjmując aktów delegowanych dotyczących ustalenia naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego, Komisja Europejska naruszyła art. 5 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie produktów biobójczych⁽¹⁾ nie później niż do 13 grudnia 2013 r. Komisja miała za zadanie przyjąć akty delegowane dotyczące ustalenia naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego. Strona skarżąca twierdzi, że nie przyjmując takich aktów delegowanych, Komisja nie podjęła działań, do których podjęcia jest zobowiązana na gruncie prawa. Strona skarżąca zwróciła się do Komisji o przyjęcie aktów delegowanych zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie produktów biobójczych, ale w odpowiedzi Komisji, zdaniem strony skarżącej, nie zostało określone żadne stanowisko odnośnie do wezwania do działania w rozumieniu art. 265 akapit drugi TFEU. Strona skarżąca twierdzi, że ponadto, w chwili wniesienia skargi Komisja nie podjęła jakichkolwiek działań, aby zakończyć podnoszone zaniechanie działania. Zdaniem strony skarżącej Komisja ma podstawę do ustalenia naukowych kryteriów określania właściwości zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego i stosowania tych kryteriów, które zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia w sprawie produktów biobójczych akapity drugi i trzeci należy stosować dopóki Komisja nie przyjmie aktów delegowanych dotyczących substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 2012 L 167, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 sierpnia 2014 r. – JP Divver Holding Company przeciwko OHIM (EQUIPMENT FOR LIFE)

(Sprawa T-642/14)

(2014/C 431/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JP Divver Holding Company Ltd (Newry, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci A. Franke i E. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego „EQUIPMENT FOR LIFE”

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 czerwca 2014 r. w sprawie R 64/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2014 r. – SV Capital przeciwko EUNB

(Sprawa T-660/14)

(2014/C 431/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SV Capital OÜ (Tallin, Estonia) (przedstawiciele: M. Greinoman, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji EUNB z dnia 21 lutego 2014 r. nr EBA C 2013 002;
- uchylenie decyzji komisji odwoławczej Europejskich Urzędów Nadzoru nr BoA 2014-CI-02 w części oddalającej odwołanie;
- przekazanie sprawy do właściwego organu EUNB w celu zbadania co do istoty zażalenia SV Capital OÜ z dnia 24 października 2012 r. (uzupełnionego);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania przed Sądem oraz kosztami poniesionymi w związku z wykonaniem wyroku lub postanowienia Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych, gdyż zaskarżona decyzja nr EBA C 2013 002 stanowi, że „ani [RR] ani [OP] nie byli szefami oddziału Nordea Bank Finland ani też nie zajmowali kluczowych stanowisk w rozumieniu wytycznych EUNB dotyczących odpowiednich kwalifikacji”, mimo iż komisja odwoławcza uwzględniła przeciwne dowody skarżącej.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym pozwana nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień dyskrejonalnych, gdyż nie uwzględniła okoliczności i) że Nordea jest wpisana na sporządzoną przez Radę Stabilności Finansowej listę 29 światowych instytucji finansowych o znaczeniu systemowym, ii) że chodzi o konglomerat finansowy, iii) że estoński oddział jest istotnym oddziałem oraz iv) że podnoszone naruszenia są istotnej natury.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 39 ust. 1 rozporządzenia EUNB⁽¹⁾ oraz art. 16 kodeksu dobrej praktyki administracyjnej EUNB⁽²⁾, jako że skarżąca nie miała możliwości zajęcia stanowiska w przedmiocie uzasadnienia i ustaleń pozwanej w zakresie okoliczności faktycznych przed przyjęciem zaskarżonej decyzji nr EBA C 2013 002, gdyż pozwana nie poinformowała skarżącej o swym zamiarze niewszczynania żądanego dochodzenia dotyczącego Nordea Bank Finland i nie podała powodów takiej decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 3 ust. 3, 4 i 5 wewnętrznych zasad EUNB⁽³⁾, jako że zastępca przewodniczącego EUNB nie został poinformowany w oparciu o anonimowe informacje o planowanej decyzji o niewszczynaniu dochodzenia.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia władzy i nieracjonalnego zachowania EUNB w zakresie w jakim pozwana wykazała się stronniczością, a biorąc pod uwagę czas i nakłady poniesione przez skarżącą w celu wniesienia zażalenia i wykazania jego dopuszczalności, nie było żadnego powodu zakończenia postępowania w tej sprawie bez podjęcia uzasadnionej decyzji co do istoty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. 2010 L 331, s. 12).

⁽²⁾ Decyzja zarządu EUNB nr DC 006 z dnia 12 stycznia 2011 r. dotycząca kodeksu dobrej praktyki administracyjnej EUNB.

⁽³⁾ Decyzja Rady Organów Nadzoru nr DC 054 z dnia 5 lipca 2012 r. dotycząca wewnętrznych zasad dochodzenia w sprawie naruszenia prawa Unii.

**Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Milchindustrie-Verband und Deutscher
Raiffeisenverband przeciwko Komisji**

(Sprawa T-670/14)

(2014/C 431/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Milchindustrie-Verband e.V. (Berlin, Niemcy), Deutscher Raiffeisenverband e.V. (Berlin) (przedstawiciele: I. Zenke i T. Heymann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu pozwanej 2014/C 200/01 z dnia 28 czerwca 2014 r. dotyczącego wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 w zakresie, w jakim w załączniku 3 nie jest wymieniony przemysł przetwórstwa mleka (NACE 10.51), pomimo spełnienia kryteriów ustanowionych w sekcji 3.7.2 wytycznych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przekroczenie zakresu swobodnego uznania z uwagi na oczywisty błąd w ocenie przy wyborze okresu referencyjnego
 - Skarżący podnoszą w tym kontekście, że pozwana przy okazji tworzenia wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 ⁽¹⁾ naruszyła elementarne zasady wykonywania swobodnego uznania, w ten sposób że przy obliczaniu intensywności wymiany handlowej sektorów odnosiła się do nieaktualnych danych, mimo że dostępne były nowe dane.
2. Zarzut drugi dotyczący przekroczenia zakresu swobodnego uznania z uwagi na niedostateczne ustalenie stanu faktycznego
 - Skarżący utrzymują, że pozwana przekroczyła przysługujący jej zakres swobodnego uznania, ponieważ przy obliczaniu intensywności wymiany handlowej nie zbadała i nie uwzględniła wszystkich produktów rzeczywiście wytwarzanych przez przemysł melczarski. Prowadzi to do zniekształconego przedstawienia sytuacji konkurencji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych przepisów proceduralnych
 - Skarżący podnoszą następnie, że pozwana przy zaszeregowaniu gałęzi gospodarki w ramach załącznika 3 lub 5 do wytycznych w sprawie pomocy państwa naruszyła art. 296 TFUE, ponieważ w żadnym miejscu nie wymienia, w jaki sposób i na podstawie jakich danych została obliczona i określona intensywność wymiany handlowej. W ten sposób skarżącym nie pozwolono na skuteczne skorzystanie ze swoich praw.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014-2020 (Dz.U. C 200, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2014 r. – El-Qaddafi przeciwko Radzie

(Sprawa T-681/14)

(2014/C 431/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżący: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Maskat, Oman) (przedstawiciel: J. Jones, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, poprzez zobowiązanie Rady do ujawnienia wszystkich informacji uzasadniających umieszczenie nazwiska skarżącego w zaskarżonych aktach;
- stwierdzenie nieważności w całości, lub w części, decyzji Rady 2011/137/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii, zmienionej decyzją Rady 2014/380/WPZiB z dnia 23 czerwca 2014 r., w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;

- stwierdzenie nieważności w całości, lub w części, rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011 z dnia 2 marca 2011 r., wykonywanego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 689/2014 z dnia 23 czerwca 2014 r. dotyczącym wykonania art. 16 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Sąd jest właściwy, aby dokonać kontroli zgodności z prawem środków ograniczających przyjętych wobec skarżącego przez Radę Unii Europejskiej, które zostały przyjęte w celu wdrożenia systemu sankcji nałożonych przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych w odniesieniu do Libii. Skarżący podnosi, że środki unijne wdrażające środki ograniczające przyjęte na szczeblu międzynarodowym nie korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego ze względu na to, że wykonują one rezolucje przyjęte przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z rozdziałem VII Karty Narodów Zjednoczonych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd jest właściwy, aby przeprowadzić pełną kontrolę co do istoty w odniesieniu do zgodności z prawem zaskarżonych środków unijnych wykonujących rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nakładające środki ograniczające skierowane przeciwko skarżącemu. Powyższe obejmuje kwestię, czy powody, na których oparła się Rada w swojej decyzji zatwierdzającej umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie, są zasadne oraz wystarczająco szczegółowe i określone.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone środki unijne naruszają przysługujące skarżącemu prawo do obrony oraz jego prawo do skutecznej ochrony sądowej. Skarżący twierdzi, że Rada nie przedstawiła mu powodów ani żadnych konkretnych dowodów, które uzasadniają dalsze umieszczenie jego nazwiska w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżone środki unijne naruszają zasadę proporcjonalności oraz prawa podstawowe skarżącego, w tym jego prawo własności oraz prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie jest nieuzasadnione, niedokładne, niesłuszne oraz niewystarczająco określone, ponieważ skarżący nie stanowi żadnego zagrożenia dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego. Skarżący podnosi, że dalsze umieszczenie jego nazwiska w wykazie, wyłącznie ze względu na więź rodzinną łączącą go ze zmarłym przywódcą obalonego reżimu Kaddafiego, jest niezgodne z prawem Unii. Skarżący podnosi ponadto, że nie uczestniczył w żadnych wydarzeniach w Libii, które stanowią zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Mylan Laboratories i Mylan przeciwko Komisji

(Sprawa T-682/14)

(2014/C 431/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mylan Laboratories Ltd (Hyderabad, Indie) i Mylan, Inc. (Canonsburg, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Kon, C. Firth i C. Humpe, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2, art. 7 i art. 8 decyzji Komisji C(2014) 4955 (final) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 Perindopril (Servier) w zakresie w jakim dotyczy skarżących; lub

- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 4955 (final) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 Perindopril (Servier) w zakresie w jakim nakłada na skarżące grzywnę; lub
- tytułem dalszego żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej na skarżące w art. 7 decyzji Komisji C(2014) 4955 (final) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 Perindopril (Servier); lub
- wreszcie stwierdzenie nieważności art. 2, art. 7 i art. 8 decyzji Komisji C(2014) 4955 (final) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 Perindopril (Servier) w zakresie w jakim dotyczy Mylan Inc.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżona decyzja zawiera błędy rzeczowe oraz oczywiste błędy w ocenie w związku z analizą odnośnego kontekstu faktycznego, prawnego i gospodarczego towarzyszącego zawarciu ugody dotyczącej patentu między Mylan Laboratories (poprzednio Matrix Laboratories) a Servier.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja jest wadliwa pod względem prawnym i faktycznym stwierdzając, że Matrix była potencjalnym konkurentem Servier.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym sporna decyzja nie wykazuje w wymagany prawem sposób, że ugoda dotycząca patentu ma na celu ograniczenie konkurencji z naruszeniem art. 101 TFUE.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym zaskarżona decyzja nie wykazuje w wymagany prawem sposób, że ugoda dotycząca patentu powoduje ograniczenie konkurencji z naruszeniem art. 101 TFUE.
5. Zarzut piąty, podnoszony pomocniczo, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ oraz zasady proporcjonalności, nullum crimen nulla poena sine lege oraz zasadę pewności prawa w związku z nałożeniem grzywny na skarżące.
6. Zarzut szósty, podnoszony również pomocniczo, zgodnie z którym Komisja nałożyła grzywnę, która jest wyraźnie nieproporcjonalna względem wagi zarzucanego naruszenia.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym, Komisja naruszyła prawo do obrony Mylan Inc. zmieniając, bez dodatkowego pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń, podstawę przypisania odpowiedzialności Mylan Inc. w zaskarżonej decyzji w sposób, który różni się od podstawy uznania takiej odpowiedzialności we wstępnym pisemnym zgłoszeniu zastrzeżeń.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja (i) naruszyła zasadę osobistej odpowiedzialności oraz domniemanie niewinności uznając, iż Mylan Inc. jest odpowiedzialna za naruszenie zarzucane Matrix; oraz (ii) popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że Mylan Inc. wywarła decydujący wpływ na zachowania Matrix w odnośnym okresie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFEU] i [102 TFEU] (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 16 września 2014 r. przez Rhysa Morgana od wyroku wydanego w dniu 8 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-26/13 Morgan przeciwko OHIM

(Sprawa T-683/14 P)

(2014/C 431/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rhys Morgan (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 8 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-26/13;
- stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za okres od 1 października 2010 r. do 30 września 2011 r.;
- zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie od OHIM odpowiedniego zadośćuczynienia według uznania Sądu – w kwocie nie niższej niż 500 EUR – za krzywdę doznaną przez wnoszącego odwołanie w następstwie wydania wspomnianego sprawozdania z oceny;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, nie uznając, iż ocena ogólna musi być oparta na świadczeniu pracy przez urzędnika w objętym oceną okresie rozpatrywanym jako całość.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, nie uwzględniając wagi uchybień proceduralnych, których dopuścił się OHIM.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Sąd do spraw Służby Publicznej popełnił błąd przy ocenie zarzutu dotyczącego naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Sąd do spraw Służby Publicznej popełnił błędy przy ocenie zarzutu dotyczącego naruszenia zasady równego traktowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie dokonał właściwej oceny, lub nawet nie rozpatrzył, dowodów odnoszących się do zarzutu nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Krka przeciwko Komisji

(Sprawa T-684/14)

(2014/C 431/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Krka Tovarna Zdravil d.d. (Novo Mesto, Słowenia) (przedstawiciele: adwokaci T. Ilešič i M. Kocmut)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 4955 final z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 – Perindopril (Servier), doręczonej skarżącej w dniu 11 lipca 2014 r., w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, w szczególności art. 4, art. 7 ust. 4 lit. a), art. 8 i art. 9;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami, które skarżąca poniosła w związku z tym postępowaniem oraz
- podjęcie innych kroków, które Sąd uzna za niezbędne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie dokonała właściwej analizy kontekstu prawnego, faktycznego i gospodarczego sytuacji skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja doszła do błędnego wniosku, iż skarżąca i Servier były rzeczywistymi lub ewentualnymi konkurentami w rozumieniu art. 101 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że błędny wniosek Komisji, iż ugoda patentowa zawarta przez skarżącą z Servierem ograniczyła konkurencję ze względu na cel w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE, opiera się na błędnej analizie stanu faktycznego i prawnego oraz na błędnym zastosowaniu ustalonych zasad dotyczących ograniczeń ze względu na cel.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo do obrony skarżącej, dokonując niespójnej oceny umowy zbycia i licencji oraz niesłusznie stwierdziła, że umowa ta stanowi ograniczenie konkurencji ze względu na cel w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja niesłusznie stwierdziła, że umowy zawarte przez skarżącą z Servierem skutkowały ograniczeniem konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja nie dokonała właściwej oceny argumentów podniesionych przez skarżącą na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2014 r. – EEB przeciwko Komisji

(Sprawa T-685/14)

(2014/C 431/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Podskalská)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Ares (2014) 2317513 z dnia 11 lipca 2014 r. uznającej za niedopuszczalny wniosek skarżącej o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do decyzji Komisji 2014/2002 final z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie notyfikacji przez Republikę Bułgarii przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C 2014/2002 final z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie notyfikacji przez Republikę Bułgarii przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych;
- obciążenia strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja Komisji Ares (2014) 2317513 z dnia 11 lipca 2014 r. narusza art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 2 ust. 1 lit. g i art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006, sporządzoną w ramach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych Konwencję o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska („konwencja EKG ONZ”) w związku z decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej konwencji EKG ONZ.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja Komisji C 2014/2002 final z dnia 31 marca 2014 r. narusza art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/EU w sprawie emisji przemysłowych, decyzję wykonawczą Komisji 2012/115/UE z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającą przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie 2010/75/UE, konwencję EKG ONZ w związku z decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej konwencji EKG ONZ, dyrektywę 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy.

Odwołanie wniesione w dniu 12 września 2014 r. przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) od wyroku wydanego w dniu 2 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-63/13 Psarras przeciwko ENISA

(Sprawa T-689/14 P)

(2014/C 431/59)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) (przedstawiciel: adwokaci P. Empadinhas i by C. Meidanis)

Druga strona postępowania: Aristides Psarras (Heraklion, Grecja)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 2 lipca 2014 r. w sprawie F-63/13 w całości;
- oddalenie w całość żądań wysuniętych przez skarżącego w pierwszej instancji w sprawie F-63/13 oraz
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami postępowania zarówno przed Sądem do spraw Służby Publicznej jak i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych składających się na wydarzenia z dnia 4 maja 2012 r. i z późniejszego okresu oraz dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 47 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (wraz z art. 59 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do art. 41 ust. 2 lit. a) karty w zakresie, w jakim orzeczono po pierwsze, że stwierdzenie naruszenia tego przepisu prowadzi automatycznie do stwierdzenia nieważności z mocy prawa zaskarżonej decyzji, pomijając w ten sposób orzecznictwo, zgodnie z którym skarżący powinien raczej wykazać, że w braku naruszenia treść zaskarżonej decyzji mogłaby być inna i po drugie, że na podstawie tej nowej wykładni zawartej w tym stwierdzeniu stosowane dotąd orzecznictwo byłoby „ostatecznie pozbawione treści”.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej obowiązku ustosunkowania się do podnoszonych przez stronę pozwaną zarzutów niedopuszczalności oraz niewystarczającego uzasadnienia, a także dodatkowo naruszenia obowiązku przeprowadzenia postępowania poprzedzającego wniesienie skargi w przedmiocie wniosku o odszkodowanie.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieuwzględnienia orzecznictwa, zgodnie z którym samo stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji może samo w sobie stanowić odpowiednie zadośćuczynienie, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia oraz tego, że Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł *ultra vires* oraz oczywistego błędu w ocenie.
5. Zarzut piąty dotyczący podejrzanego braku bezstronności Sądu do spraw Służby Publicznej.

**Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Sony Computer Entertainment Europe/OHIM –
Marpefa (Vieta)**

(Sprawa T-690/14)

(2014/C 431/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sony Computer Entertainment Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Malynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Marpefa, SL (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Wspólnotowy znak towarowy nr 1 790 674

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 lipca 2014 r. w sprawie R 2100/2013-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009PL .
-

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Niche Generics przeciwko Komisji**(Sprawa T-701/14)**

(2014/C 431/61)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Niche Generics Ltd (Hitchin, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: E. Batchelor, M. Healy, solicitors i F. Carlin, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- uchylenie, a w każdym razie obniżenie grzywny; oraz
- obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami skarżącej poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2014) 4955 (final) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie AT.39612 – Perindopril (Servier).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja nie zastosowała w prawidłowy sposób kryterium prawnego „obiektywnej potrzeby” w celu ustalenia, czy ugoda dotycząca patentu zawarta pomiędzy skarżącą a Servier objęta jest zakresem art. 101 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę równego traktowania nie stosując wobec zawartej przez skarżącą ugody wytycznych o wyłączeniu grupowym w zakresie transferu technologii.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo uznając ugodę za naruszenie „ze względu na cel” art. 101 ust. TFUE.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja nieprawidłowo zastosowała własne kryterium prawne „naruszenia ze względu na cel” w odniesieniu do szczególnych faktów odnoszących się do skarżącej.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo uznając, że zawarcie ugody miało antykonkurencyjne skutki.
6. Zarzut szósty, podnoszony pomocniczo, zgodnie z którym, Komisja naruszyła prawo nie uznając, iż zawarta ugoda spełnia kryteria zastosowania odstępstwa zgodnie z art. 101 ust. 3 TFUE.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony oraz zasadę dobrej administracji podejmując uciążliwe działania w ramach prowadzonego dochodzenia w związku z dokumentami objętymi klauzulą poufności.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę równego traktowania przy obliczaniu grzywny, traktując skarżącą inaczej niż Servier bez obiektywnego powodu.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, jej własne wytyczne w sprawie grzywien oraz wcześniej przyjętą praktykę nakładając na skarżącą grzywnę.

10. Zarzut dziesiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ wykraczając poza górny 10 % pułap grzywien.
11. Zarzut jedenasty, zgodnie z którym Komisja naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE w odniesieniu do obliczenia grzywny oraz ocenie wagi naruszenia skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFEU] i [102 TFEU] (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – IPSO przeciwko BCE

(Sprawa T-713/14)

(2014/C 431/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Organizacja pracowników instytucji europejskich i międzynarodowych w Republice Federalnej Niemiec (IPSO) (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zarządu EBC z dnia 30 maja 2014 r., opublikowanej w dniu 16 lipca 2014 r. o ograniczeniu do dwóch lat maksymalnego czasu trwania niektórych umów o pracę tymczasową zawieranych z pracownikami wykonującymi zadania sekretarskie i biurowe;
- zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę oszacowaną ex aequo et bono na 15 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący, po pierwsze, naruszenia prawa do informacji i konsultacji gwarantowanego w art. 27 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w dyrektywie 2002/14 ⁽¹⁾, skonkretyzowanego i wprowadzonego w życie na mocy umowy ramowej o uznawaniu, wymianie informacji i konsultacji oraz umowy ad hoc ze stycznia 2014 r. o powołaniu grupy roboczej ds. pracowników tymczasowych zawartej między EBC a IPSO, oraz po drugie, naruszenia tych umów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, a w szczególności prawa do przedstawienia swojego stanowiska oraz prawa do informacji, a także praw procesowych zagwarantowanych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej – Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady oraz Komisji na temat reprezentacji pracowników (Dz.U. L 80, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2014 r. – Bonney/OHIM – Bruno (ATHEIST)**(Sprawa T-714/14)**

(2014/C 431/63)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* David Bonney (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: D. Farnsworth, Solicitor)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Vanessa Bruno (Paryż, Francja)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Zgłaszający:* Strona skarżąca*Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Słowny wspólnotowy znak towarowy „ATHEIST” – zgłoszenie nr 10 034 874*Postępowanie przed OHIM:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 sierpnia 2014 w sprawie R 803/2013-4**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu w zakresie, w jakim dotyczy on towarów i usług z klas 18, 25 i 35;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009PL .

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2014 r. – NK Rosneft i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-715/14)**

(2014/C 431/64)

Język postępowania: angielski

Strony*Skarżące:* NK Rosneft OAO (Moskwa, Rosja); RN-Shelf-Arctic OOO (Moskwa); RN-Shelf-Dalnyi Vostok ZAO (Południowy Sachalin, Rosja); RN-Exploration OOO (Moskwa); oraz Tagulskoe OOO (Krasnojarsk, Rosja) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. b), c) i d), art. 1 ust. 3 oraz załącznika III do decyzji Rady 2014/512/WPZiB z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącej środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie, zmienionej decyzją Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r.;

- stwierdzenie nieważności art. 3, 3a, art. 4 ust. 3 i 4, załącznika II, art. 5 ust. 2 lit. b), c) i d), art. 5 ust. 3, załącznika VI oraz art. 11 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 z dnia 31 lipca 2014 r. dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie, zmienionego rozporządzeniem Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r.;
- ponadto lub ewentualnie, stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014 oraz decyzji Rady 2014/512/WPZiB w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, pozwalającego na pełną kontrolę materialnej i formalnej zgodności z prawem przepisów, o których unieważnienie wnoszą skarżące (zwanym dalej „spornymi środkami”), oraz że naruszyła prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej przysługujące skarżącym w odniesieniu do spornych środków.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła żadnych materiałów, które mogłyby uzasadnić, lub uzasadniają, sporne środki jako zmierzające do słusznego lub zgodnego z prawem celu.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności spornych środków ze zobowiązaniami Unii Europejskiej wynikającymi z prawa międzynarodowego zgodnie z umową o partnerstwie i współpracy z Rosją lub zgodnie z GATT.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada nie posiadała właściwości, aby przyjąć sporne środki, lub że te środki są niezgodne z prawem, ponieważ żaden racjonalny związek między celem wskazanym w decyzji Rady 2014/512/WPZiB a środkami wybranymi, aby wdrożyć ten cel, nie wynika w sposób oczywisty ani w następstwie logicznego rozumowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że rozporządzenie Rady (UE) nr 833/2014 nie wdraża prawidłowo przepisów decyzji Rady 2014/512/WPZiB w zakresie, w jakim Rada nie była właściwa do jego przyjęcia lub, jeśli była właściwa, nie mogła zgodnie z prawem przyjąć art. 3 rozporządzenia Rady (UE) nr 833/2014, ponieważ (przynajmniej) *prima facie* jest on niezgodny ze stanowiącymi jego podstawę przepisami decyzji Rady 2014/512/WPZiB, a mianowicie z jej art. 4.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Rada nie posiadała właściwości do przyjęcia spornych środków, lub nie mogła zgodnie z prawem ich przyjąć, ponieważ naruszają one podstawową zasadę równego traktowania oraz zakazu arbitralności.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że Rada nie posiadała właściwości, aby przyjąć sporne środki, lub nie mogła zgodnie z prawem ich przyjąć, ponieważ nie są one proporcjonalne – lub nie zostało wykazane, że są one proporcjonalne – do celu zamierzonego w decyzji Rady 2014/512/WPZiB. Ponadto, w konsekwencji braku proporcjonalności, te przepisy: a) ingerują w kompetencje prawodawcze Unii określone zgodnie ze wspólną polityką handlową; b) stanowią niedopuszczalne naruszenie praw podstawowych przysługujących skarżącym, a mianowicie prawa własności oraz ich wolności prowadzenia działalności gospodarczej.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że przynajmniej częściowo zamierzeniem leżącym u podstaw spornego przepisu mogła być realizacja celu odmiennego niż cel wskazany – w szczególności wobec braku jakiegokolwiek uzasadnienia spornych środków i ich charakteru – oraz że w innym odrębnym względzie uprawnienia przyznane w decyzji Rady 2014/512/WPZiB stanowiły przedmiot nadużycia.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia konstytucyjnej zasady gwarantującej pewność prawa, w tym braku jasności kluczowych terminów zawartych w spornych środkach.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014. r. – Hong Kong Group/OHIM – WE Brand (W E)

(Sprawa T-718/14)

(2014/C 431/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hong Kong Group Oy (Vantaa, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat J. Spåre)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: WE Brand Sàrl (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „W E – zgłoszenie nr 10 763 795

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 sierpnia 2014 r. w sprawie R 2305/2013-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uwzględnienie dokonanego przez stronę skarżącą zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM i WE Brand Sàrl kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2014 r. – Belgia przeciwko Komisji

(Sprawa T-721/14)

(2014/C 431/66)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck i M. Jacobs wspierani przez adwokatów P. Vlaemmincka i B. Van Voorena)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zalecenia Komisji 2014/478/UE z dnia 14 lipca 2014 r. w sprawie zasad ochrony konsumentów i graczy korzystających z usług hazardowych online i w sprawie ochrony nieletnich przed grami hazardowymi online;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady kompetencji powierzonych przewidzianej w art. 5 TUE, ponieważ nie została wskazana ważna podstawa prawna upoważniająca Komisję do wydania zaskarżonego aktu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady kompetencji powierzonych, ponieważ traktaty nie upoważniają Komisji do wydania aktu o charakterze harmonizacyjnym w dziedzinie gier hazardowych.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady lojalnej współpracy przewidzianej w art. 4 ust. 3 TUE oraz zasady równowagi międzyinstytucjonalnej określonej w art. 13 ust. 2 TUE, ponieważ Komisja nie uwzględniła konkluzji Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. „Ramy działania w państwach członkowskich Unii Europejskiej w zakresie gier losowych i zakładów” (dokument 16884/10).
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady lojalnej współpracy określonej w art. 4 ust. 3 TUE w stosunku do państw członkowskich.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 13 ust. 3 TUE oraz art. 288 TFUE i 289 TFUE, ponieważ zaskarżony akt stanowi w rzeczywistości ukrytą dyrektywę. Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła ponadto art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ ograniczenie zagwarantowanej w art. 11 karty wolności wypowiedzi i informacji nie zostało wprowadzone w drodze ustawy.

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2014 r. – Aalberts Industries przeciwko Komisji Europejskiej i Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa T-725/14)

(2014/C 431/67)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Aalberts Industries NV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci R. Wesseling i M. Tuurenhout)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Unii Europejskiej reprezentowanej przez Trybunał Sprawiedliwości lub Komisję Europejską odszkodowania na rzecz Aalberts Industries z tytułu szkody spowodowanej naruszeniem jej praw, w wysokości 1 041 863 EUR za szkody materialne i 5 040 000 EUR za szkody niematerialne lub w wysokości ustalonej przez Sąd *ex aequo et bono*, w całości wraz z odsetkami wyrównawczymi za okres od dnia 13 stycznia 2010 r. do dnia ogłoszenia wyroku w sprawie tej skargi według stawki stosowanej przez EBC do jego głównych operacji refinansowych, która obowiązywała w odpowiednim okresie, powiększonej o dwa punkty procentowe lub odpowiedniej stawki określonej przez Sąd.
- obciążenie Unii Europejskiej reprezentowanej przez Trybunał Sprawiedliwości lub Komisję Europejską kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że w postępowaniu w sprawie skargi Aalberts Industries N. V. i in./Komisja (T-385/06), którą wniosła skarżąca od decyzji Komisji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza) Sąd naruszył jej prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

Skarżąca podnosi, że postępowanie trwało cztery lata i trzy miesiące, mimo że rozstrzygnięcie jej skargi przez Sąd przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy nie powinno trwać dłużej niż trzy lata. Sąd naruszył art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który nakłada na sądy Unii obowiązek rozpatrzenia wniesionych przed nie spraw w rozsądnym terminie, oraz art. 6 ust. 1 EKPC, który każdemu przyznaje prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie.

Ze względu na okoliczność, że Sąd nie zakończył postępowania w sprawie skargi w terminie trzech lat, skarżąca poniosła rzeczywistą i pewną szkodę materialną. Szkoła ta obejmuje koszty powstałe względem niej w wyniku refinansowania gwarancji bankowej, ponieważ rozstrzygnięcie w sprawie skargi trwało dłużej niż trzy lata.

Skarżąca poniosła szkodę niematerialną, ponieważ została uznana za uczestniczącą w kartelu przez nieproporcjonalnie długi czas ze względu na nadmierny czas trwania postępowania przed Sądem. Zdaniem skarżącej odszkodowanie w wysokości 5 % pierwotnie nałożonej grzywny odpowiada odszkodowaniu, jakie Trybunał w podobnych wypadkach znacznego przekroczenia terminu uznał za stosowne przy rozpatrywaniu grzywien w postępowaniach dotyczących karteli.

W świetle powyższych argumentów skarżąca podnosi istnienie bezpośredniego związku przyczynowego między zgłoszonym żądaniem odszkodowania a popełnionym przez Unię naruszeniem normy prawnej, która ma na celu przyznanie praw jednostkom. Z tego względu skarżąca uważa za spełnione przesłanki pozaumownej odpowiedzialności Unii w rozumieniu art. 340 zdanie drugie TFUE.

**Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Universal Protein Supplements Corp. d/b/
a Universal Nutrition/OHIM – H. Young Holdings (animal)**

(Sprawa T-727/14)

(2014/C 431/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Universal Protein Supplements Corp. d/b/a Universal Nutrition (New Brunswick, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: S. Małynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Young Holdings plc (Newbury, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Young Holdings plc

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „animal” – wspólnotowy znak towarowy nr 2 822 807

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie R 2054/2013-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 37 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia nr 2868/95.

**Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Universal Protein Supplements Corp. działająca
pod firmą Universal Nutrition przeciwko OHIM – H. Young Holdings (animal)**

(Sprawa T-728/14)

(2014/C 431/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Universal Protein Supplements Corp. działająca pod firmą Universal Nutrition (New Brunswick, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: S. Małynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: H. Young Holdings plc (Newbury, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: H. Young Holdings plc

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „animal” – wspólnotowy znak towarowy nr 2 824 548

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie R 2058/2013-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i H. Young Holdings plc kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 37 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia nr 2868/95.PL

Postanowienie Sądu z dnia 2 października 2014 r. – Ratioparts-Ersatzteile przeciwko OHIM – Norwood Industries (NORTHWOOD professional forest equipment)

(Sprawa T-592/13) ⁽¹⁾

(2014/C 431/70)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 2 października 2014 r. – Ratioparts-Ersatzteile przeciwko OHIM – Norwood Promotional Products Europe (NORTHWOOD professional forest equipment)

(Sprawa T-622/13) ⁽¹⁾

(2014/C 431/71)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 39 z 8.2.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 1 października 2014 r. – Tui Deutschland przeciwko OHIM – Infinity Real Estate & Project Development (Sensimar)

(Sprawa T-706/13) ⁽¹⁾

(2014/C 431/72)

Język postępowania: niemiecki

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 1.3.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 2 września 2014 r. – Petropars i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-370/14) ⁽¹⁾

(2014/C 431/73)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 października 2014 r. – AY przeciwko Radzie

(Sprawa F-23/11 RENV) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Przekazanie sprawy do Sądu po uchyleniu rozstrzygnięcia — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za rok 2010 — Porównanie osiągnięć — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego)

(2014/C 431/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AY (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i A.F. Jensen, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady o nieumieszczeniu skarżącego na listę urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania AST 9 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2010 i żądanie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sprawa T-167/12 P przekazana przez Sąd do ponownego rozpoznania wskutek odwołania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) AY pokrywa koszty postępowania poniesione przez niego odpowiednio w sprawach F-23/11, T-167/12 P i F 23/11 RENV oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej w sprawie F-23/11.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa koszty postępowania poniesione przez nią w sprawach T-167/12 P i F-23/11 RENV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 30.7.2011, s. 31.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 października 2014 r. – van de Water przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-86/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Prawa i obowiązki urzędnika — Zgłoszenie zamiaru podjęcia działalności zawodowej o zakończeniu służby — Artykuł 16 regulaminu pracowniczego — Zgodność z uzasadnionymi interesami instytucji — Zakaz)

(2014/C 431/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Robert van de Water (Grimbergen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Bentley QC i R. Bäuerle)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Chemai i M. Dean, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zakazującej skarżącemu objęcia stanowiska doradcy premiera Ukrainy w okresie dwóch lat od zakończenia służby w Parlamencie Europejskim.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) R. van de Water pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 336 z 16.11.2013, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji Europejskiej**(Sprawa F-59/14)**

(2014/C 431/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat H. Mannes)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Służba publiczna – Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia wraz z odsetkami za szkodę i krzywdę poniesione rzekomo z uwagi na utratę szansy zatrudnienia na stanowisku w UE, w oparciu o wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 września 2010 r. w sprawie F-5/08 Brune przeciwko Komisji.

Żądania strony skarżącej

- Zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego odszkodowania i zadośćuczynienia wraz z odsetkami za szkodę i krzywdę poniesione z uwagi na sprzeczne z prawem wykluczenie z postępowania konkursowego EPSO/AD/26/05;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- pomocniczo wydanie wyroku zaocznego.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2014 r. – ZZ przeciwko Wspólnemu Przedsięwzięciu ECSEL**(Sprawa F-75/14)**

(2014/C 431/77)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat V. A. Christianos)

Strona pozwana: Wspólne Przedsięwzięcie ECSEL

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za 2012 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, na podstawie której ARTEMIS oddalił zażalenie skarżącego i stwierdzenie nieważności aktu zaskarżonego, wydanego w dniu 15 listopada 2013 r. przez oceniającego z odwołania w przedmiocie odmowy wyrażenia przez skarżącego zgody na treść sprawozdania z oceny za 2012 r., która to odmowa zawierała uzasadnienie;
- obciążenie Wspólnego Przedsięwzięcia ECSEL kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2014 r. – ZZ przeciwko Radzie**(Sprawa F-87/14)**

(2014/C 431/78)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenia nieważności decyzji Rady w sprawie refundacji skarżącej kosztów hospitalizacji oraz zasądzenie od Rady, po pierwsze, odsetek za zwłokę, a po drugie, zadośćuczynienia za krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności w części decyzji biura ds. rozliczeń w Brukseli, wynikających z rozliczenia 55 z dnia 27 września 2013 r., dotyczących wniosku z dnia 12 lipca 2012 r. o zwrot kosztów hospitalizacji skarżącej;
 - Uznanie za niebyłe pism z dnia 19 listopada 2013 r. szefa biura ds. rozliczeń, dotyczących odmownego rozpatrzenia rzekomego wniosku o wydanie uprzedniej zgody z dnia 12 lipca 2012 r., lub ewentualnie, stwierdzenie ich nieważności;
 - W razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 22 maja 2014 r. oddalającej zażalenia skarżącej z dni 27 grudnia 2013 r. i 18 lutego 2014 r.;
 - zasądzenie od Rady odsetek za zwłokę od chwili, gdy dochodzone kwoty stały się wymagalne, oraz zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą;
 - obciążenie Radzie kosztami postępowania.
-

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – ZZ przeciwko Radzie**(Sprawa F-98/14)**

(2014/C 431/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Częściowe stwierdzenie nieważności dwóch komunikatów Rady do personelu w zakresie, w jakim dokonują powiązania między prawem do zwrotu kosztów podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia oraz do czasu podróży a dodatkiem zagranicznym czy dodatkiem z tytułu zamieszkiwania za granicą oraz zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania wraz z odsetkami za rzekomo poniesioną szkodę i rzekomo doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 270 TFUE, decyzji zawartej w komunikacie do personelu (CP) 13/14 (decyzja nr 2/2014) z dnia 9 stycznia 2014 r., która zmieniła warunki obliczania czasu podróży w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. art. 7 załącznika V do regulaminu pracowniczego, jak również w komunikacie do personelu (CP) 9/14 (decyzja nr 12/24), która zmieniła system kosztów podróży w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2014 r. art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, zmienionych rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1023/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2013 r. zmieniającym Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej oraz Warunki zatrudnienia innych pracowników, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym nr L 287 z dnia 29 października 2013 r. Żądanie stwierdzenia nieważności ogranicza się do części tych CP, które dokonują powiązania między prawem do zwrotu kosztów podróży oraz do czasu podróży a dodatkiem zagranicznym czy dodatkiem z tytułu zamieszkiwania za granicą, jak również art. 6 CP 9/14, który wprowadził nowe kryteria określania miejsca pochodzenia;
 - zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej kwoty 165 596, 42 EUR z tytułu poniesionej szkody, jak również kwoty 40 000 EUR z tytułu doznanej krzywdy;
 - zasądzenie od strony pozwanej odsetek za zwłokę i kompensacyjnych w wysokości 6,75 z tytułu krzywdy i szkody;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL